

Kaznovana sebičnost.

Goslavljal se je mesec rožnik. V gozdu, v senci visokodebelne črešnje je ležal neko popoldne Veharjev pastir, Storž, brezbrizen za vse, kar je bilo okrog njega. Oguljeni in že luknjasti klobuk je imel pomaknjen močno na čelo in cvetoča lica so mu bila nabrana v dobrovoljen nasmeh, čemur so se izvrstno podali snežnobeli zobje. Sklenjene roke pod glavó so mu nadomestovale blazino, a velike, žive oči so bile vprte v črešnjeve veje, ki so se šibile pod težo rdečega deloma že črnkastega sadu.

Počasi se na pol vzdigne in naslonjen na levico nosi v usta na pol dozorele črešnje, ki so bile same popadale na tla. Vmes pa govoriči poluglasno: „Hm, ha, kako so bili nekdanj ljudje nespametni, ker so sadno drevje v gozdu cepili in je še-le potem presajali domov na vrt! Ta črešnja je ostala tudi še od takrat tukaj. Vcepiti jo je moral uprav stari Vehar, ker je na njegovem svetu. Prav, prav! — Škoda, da ve zanjó Veharjev Ivo, ki gre večkrat z menoj v gozd, kadar nima šole! Naj mi pride v četrtek zopet gori, vem, da bo kar letel k temu drevesu. To je vendar dobro, da je bil minuli četrtek dež, da ni videl, kakošne so že črešnje. Do četrтка moram ljube črešnjice sneti z drevesa; jutri pojdem prvič nad nje. Sam se bodem gostil s slastnim sadom! Potem pa porečem Ivotu, da je črešnje nekdo obral, a nezrele, še na pol zelene.“ — Na to široko zazdeha in leno preteguje svoje ude.

Solnce se je pomaknilo že nizko nad gorovje, v dolini pa se je naredila mogočna senca. Solnčni žarki niso več tako pripekali; postali so pred slovešom nekako mili in ljubki, kakor bi hoteli poravnati preobilno popoldansko gretje.

Sedaj se vzdigne pastir Storž, počasi, kakor bi štel že osemdeset zim, kajti zadnji čas je že poiskati živino. Pazljivo vleče na uho, od kod da se sliši kak kravji zvonec. — Nato pa še dosti hitro odide v kreber iskat živine.

Na bližnji smreki pa se je oglasil kos s svojo večerno popevko. Zdajci je zapihljal še lahen večerni veter, da se je listje na drevju zibalo in skrivnostno šuštelо ...

Krasno jutro je sledilo gosto zvezdnati noči.

Ko se je pastir Storž vračal iz gozda, kamor je gnal živino na pašo, spravljala se je Veharjeva družina ravno h kosilu; Storž je poznal to že od daleč in se spustil v tek, da ne zamudi kosila.

Pred vratmi Ivo zastavi Storžu pot izprašujoč ga o oni črešnji, ki je Storžu pretekli dan delala senco in se šibila pod slastnim sadom. Storžu je bilo to izpraševanje bolj na potu, kakor robidovje in drugo grmovje, kadar je v poletni vročini hitel za živino, ki mu je dirjala zaradi nadležnih muh domov.

„Zelene so še vse; rdečkaste nisem videl ni jedne črešnje!“ odgovori mu tihoma Storž in stopa počasi v hišo.

„Danes bi šel lahko s teboj, ker nimamo šole; ako so črešnje še zelene, ostanem doma, ker pridejo tudi — stric z očetom, ki so se odpeljali včeraj v mesto.“

Storž je bil vesel te pripovedi in se je naglo zmuzal v hišo h kosilu.

Ivo pa ni nič kaj verjel muhastemu pastirju. Zato vzame skrivaj košarico in se napoti po bližnjici proti oni črešnji, da tako čim preje dospe domov. — In glej, že od daleč ugleda, kako se oni črešnji veje šibé radi preobilnega sadu, s katerim se je menil Storž sam gostiti. Brž si priveže košarico z motvozom okrog vratu in spleza urno, kakor veverica na visoko črešnjo, prav v njen gosti vrh.

Komaj je Ivo pokusil sladke črešnje, že prilomasti po grmovju proti njemu sebični Storž. S težka pripleza do prve, suhe veje, za katero se zgrabi. Z glasnim „hrst“ se hipoma odkrhne trhla veja in neoprezni plezalec telebne na robido, ki se je šopirila tik črešnjevega debla.

Tako se je močno obodel zavidni Storž. Po obrazu in rokah je krvavelo vse polno ranic in prasek, a tudi obleke se ni zbala zlobna robida.

S prva si briše Storž krvaveče ranice, toda kmalu jame poluglasno govoriti: „Sreča moja, da si nisem še poškodoval kakega uda. S tako visoke črešnje pasti ni kar si bodi! Le ta krivenčasta robida je bila odveč. Kako me skeli, tristo zajcev! Gospodarju porečem, da me je sivka hotela pobosti in tako sem umaknivši se zagazil v robidovje...!“

Glazen smeh se zasliši s črešnje.

„Kaj te je pa tako naglo prineslo gor in celo na to črešnjo, na katero še jaz nisem mogel priti?“ čudi se Storž Ivotu in osramočen odide. Ivo pa nabere polno košarico slastnega sadu in se vesel povrača domov, češ: „Sebičnost ne prinaša nikakega prida!“ —e.

Leska in dren.

(Basen.)

Lepe, vitka leska se je vzpenjala ošabno poleg krivenčastega drena, govoreč: „Poglej moje veliko listje in sladke leščnike, s kojimi razveseljujem živahne otroke in godrnjavega polha! Toda visoka in kot sveča ravna postava, ta je še-le kaj vredna! Tvoje listje je pa majhno, sad trpek in kisel, da človeku usta navzkriž vleče, in kaj naj še porečem o postavi? Vsa zvita je, kot bi jo lomil neprestani krč. Po vsej pravici zavzemam jaz prvo mesto mej grmovji!“

Užaljen je nelepi dren zrl molčé predse.

Kar jo primaha mimo človek s sekiro na rami in videč lepo leskovo debelce je ročno odseče, da si nasadi nanje svoje orodje.

„Neumnica!“ viknil je sedaj krivljasti dren močno iznenadjen, „prav to, s čemur si se tolikanj ponašala, doneslo ti je pogubo!“ —e.

